

# Ticho

Bohdan Mikolášek

Ticho a lidé proudí ulicí  
a málo – málo kdo se smál.  
Nehybný chodník smekl čepici  
a ticho spěchá, spěchá dál.

To ticho seřazené v průvodu  
a někdo tvářím vážnost dal  
jak žízeň hnaná pro vodu  
– to ticho spěchá, spěchá dál.

Ticho a lidé proudí ulicí  
a každý úsměvu se vzdal.  
Vždyť ticho je jen čára pŮlící  
pak přijde výkřik  
– přišel už výkřik a plamen plál.

Oheň světlo dým  
a krátký život s ním  
hořely dlouho a hořet budou dál.  
Plamen cizích vin  
a já dobře vím  
jako vy tu zprávu:  
zemřel živý člověk  
a mrtví zůstali žít.

Zůstali žít, ale každý snad už  
aspoň trochu ví proč.  
Proč každý, kdo ležel – vstal.  
Ale já – já já se ptám také proč,  
proč jen ten oheň tolik stál.

Proč lidé začnou myslet na život  
až když jim před očima umírá.  
To proč – to proč to proč to dotírá  
proč jen ten oheň tolik stál.

Oheň, světlo, dým  
a krátký život s ním  
hořely dlouho a hořet budou dál.  
Plamen cizích vin  
a já dobře vím – jako vy tu zprávu:  
zemřel živý člověk  
a mrtví zůstali žít.

Ticho a lidé proudí ulicí  
na Václavském náměstí  
si každý kousek toho ticha vzal  
a Národním muzeem  
s očima vypálenýma municí  
vidí, jak ticho spěchá dál.

Ať po té písni nikdo netleská,  
ať každý v klidu to své ticho ztratí  
to ticho, to ticho tiše mluvící  
ať tiše dál vypráví....